

GAZETA TRANSILVANIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRAȘOV
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.
Atelierele tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 3.

STEAG RIDICAT LA
1838

GHLBARIȚIU ȘI SFINȚIT DE LUPTELE PURTATE SUB CUTELE LUI MUREȘENII
DE ATĂȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BRAȘOV.
B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513
Abonamentul anual lei 300 Autorități și Societăți lei 600
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 64 Inreg. Trib. Brașov S. II No. G. II. 71/942

20 August 1942

Anul 105

Mămăliga noastră

de Dr. N. Căliman

Era până acuma mămăliga noastră cea de toate zilele. Era mâncarea omului sărac. Hrana muncitorului și a țărânului, în primul rând. Ea nu putea lipsi de pe masa lui nici în zilele de muncă grea și nici în zilele de mare sărbătoare.

Astăzi a ajuns acest aliment, bun din toate punctele de vedere, să lipsească aproape de tot de pe masa omului sărac.

Azi este un adevărat lux aducerea pe masă a mămăligii. Și acest lux și-l poate permite numai omul cu bani mulți. Săracul nu și-l mai poate permite. Prețul porumbului a ajuns așa de mare, încât omul sărac nu mai poate fi în stare să-și procure această hrană, care era până acum hrana sa cea de toate zilele.

Aflăm acest lucru dela oamenii săraci. Dela aceia, în casele cărora așteaptă multe guri flămânde ca să fie zi de zi săturate. Dela femei cu copii mulți și totdeauna flămânzi. Bărbații lor luptă, sufer și mor pe meleaguri străine și îndepărtate.

Și ne punem întrebarea cu nedumerire, de unde provine acest preț de nesuportat al porumbului, pe care omul sărac nu-l mai poate plăti? Prețul mult mai mare, decât cel al grâului. Grâu consumă doar cea mai mare parte a populației. Consumă, azi în timpul războiului, o armată mare care trebuie să-și alibă rația zilnică, fără nicio amânare. Și totuși prețul pâinei a rămas așa, încât la pâine — rea sau bună, nu interesează — poate ajunge în mod egal și săracul ca și bogatul. Recolta de porumb, după cât știm noi, n'a fost anul trecut inferioară recoltei grâului.

Atunci ce și cine mărește prețul porumbului atât de mult, încât mămăliga trebuie să lipsească azi de pe masa omului sărac?

Răspunsul la care trebuie noi să ajungem este unul singur.

Porumbul a fost lăsat acum la liberă tranșacție. Și atunci oamenii fără suflet și total lipsiți de simț omenesc și patriotic, rechiniți vieții noastre publice de ieri și de azi, speculanții tuturor timpurilor grele și tulburi, și ai nevoilor societății, scot la iveală porumbul. Ei îl fineau până acum ascuns. Azi îl scot la iveală și-l vând cu prețul cu care ureau ei să-l vândă. Pentru ei nu există nici războiu, nici suferință, nici foame, nici neam, nici țară. Pentru ei există numai o singură valoare: banul. Pentru acesta pun la bătaie totul fără nicio grije și fără nicio milă.

Ar fi bine ca conducerea țării să dea de urma acestor speculanți nerușinați și să-i trimeată acolo unde sunt vrednici să ajungă. Iar porumbul lor să fie pus la dispoziția omului sărac, pe un preț pe care acesta-l poate plăti.

FĂCLIILE

de Dr. D. Chirculescu

Ținuta de azi a presei românești este covârșitor și categoric patriotică. Așa cum de mult n'a mai fost. Ca să găsim alte asemenea vibrații naționaliste, trebuie să sărim peste douăzeci de ani în urmă, dincolo de epoca becisnicilor tămăieri de persoane, a atitudinelor plătite și a preocupărilor mărunte.

Revenirea presei la înaltele preocupări naționale înseamnă, desigur, reînvierea în adevărata sa menire.

Ziarele sunt astăzi făcliile curate ale crezului național românesc. Multe flăcări cenușii au devenit strălucitoare. Multe altele, noi, s'au aprins cu inegalabilă strălucire pe toată întinderea pământului românesc, în centrele Ardealului și în vechiul regat. Care de care au ținut să-și revendice un nume consacrat de trecutul de luptă românească sau să-și creeze unul care să aibă un înțeles cât mai adânc românesc, cât mai legat de aspirațiile adevărate și de nădejile care fac să bată inimele noastre din hotare în hotare.

Sunt făcliile credinței românești.

Sunt deschizătoarele drumurilor României de mâne.

Așa și trebuie să înțelese.

Și așa înțelese, ele merită sollicitudinea tuturor, a celor mari și mici, care simt românește.

Susținând din răspuțeri presa aceasta legată de sufletul românesc de pretutindeni, se sprijină dreptatea și nădejile, se întăresc puterile de luptă ale neamului.

E cea mai elementară datorie pen-

tru cei de sus, cea mai de la sine înțeleasă datorie. Așa socotește toată suflarea românească, aceea care-și poartă suferințele, sacrificiile și calvarul neuitatelor nedreptăți, în hotărârea nesdruncinată de a fi respectată în ceea ce are ea mai sfânt.

Neamul românesc crede.

Și vrea să i se respecte credința. Aceeași credință care strălucește în făcliile împlântate în orașele care-și trăiesc cu putere destinul lor românesc.

Să lăsăm făcliile să ardă! Fie ele cât de multe. Să îngrijim să nu se stingă niciuna. Nici din cele vechi, nici din cele noi. Niciuna nu e de prisos. Niciuna nu trebuie sprijinită în dauna alteia. Nici una prigonită. Căci n'ar fi faptă românească. Iar măsurile care se iau, restricțiile care se impun, să fie la fel impuse tuturor, dar cât mai înțelegător, cu cât mai multă băgare de seamă. Cu teama pioasă de a nu se atinge cumva tocmai ceea ce este mai curat în înflorirea sufletului românesc.

Apa trece, pietrele rămân.

Credința românească, veche de două mii de ani, nu poate fi frântă, sub nici un motiv, de nimeni. Făcliile care s'au ridicat prin secole (de ziariști, cronicari, prozatori sau poeți) rămân strajă neamului nostru.

Să fie ridicate sus făcliile. Cât mai multe. Și să fie lăsate să ardă.

Căci la lumina lor, a tuturor la un loc, neamul își desprinde drumul spre crestele viitorului.

Adevăratul, propriul său drum.

Pacea granițelor noastre

de I. Bozdog

Uriașa încăierare la care luăm parte de frunte și noi se dă pentru o mai dreaptă așezare a granițelor viitoare și pentru a asigura o pace durabilă mult încercatei lumi. În timp ce feluritele mașinării de războiu dărâmă și înlătură fortificațiile artificiale și naturale împingând mereu înainte armatele victorioase, spulberând și gonind tot mai departe de granițele noastre hoardele ce calcă în picioare creștinismul și civilizația, mințile diplomaților se frământă și voințele se încordează pentru a croi și pune hotare statornice noi Europe.

Sunt de pe acuma câștigate și fixate ca puncte de razim ale noii orientări câteva principii, care vor fi respectate cu sfințenie în noua orânduire a lumii.

Dreptul la viață națională al popoarelor, în granițele lor etnice. Aceste granițe să cuprindă înlăuntrul lor pe toți care vorbesc aceeași limbă. Infiltrațiile care ar putea tulbura liniștea teritoriilor naționale să fie ridicate și rectificate prin schimburi de populație. Asigurarea drepturilor fiecărui neam se va face în măsura contribuției de sânge cu care ia parte la acest războiu.

Aceste principii, pentru care mor atâtea milioane de oameni, vor fi duse la deplină biruință și cu însemnată parte de sânge românesc. Sunt măgulitoare pentru noi nu numai constatările și aprecierile unanime ale lumii militare și ale presei, care subliniază zi de zi importanța rolului nostru, dar simțim asigurarea tot mai deplină când ziare ca „National Zeitung” stabilesc rolul nostru de piatră unghiulară în viitoarea așezare a Europei. Oricât de schimbătoare a fost starea și ținuta po-

Continuare în pagina 3-a

FOILETONUL
„GAZETEI TRANSILVANIEI”

CRONICA LITERARA

de Aurel Marin

— Urmare. —

Nepieritoare frumuseți, triste stări de lucruri!

Constatăriile noastre, făcute nu cu mult înainte de modificările teritoriale din toamna lui 1940, sunt asemănătoare cu ale d-lui A. P. Bănuț.

Românii au rămas săraci; s'au ridicat jidovii, lăzându-se, înavușându-se pe spinarea acestora.

Va trebui să parcurgi paginile cronicarului nostru spre a gusta din darul evocator cu care însuflețește peisajul. O pagină, bunăoară, va fi mai concludentă decât alte comentarii:

„Uite colo-i Selistea lui Bogdan și mai apoi a fiilor lui Sas-Vodă!”

Dragomireștii fură de asemenea ai unuia din fiii lui Sas. Spun însemnări rămase din bătrâni, că moșia era vestită în largul lumii pentru salinele ei, cunoscute încă înainte de veacul creștin și-i sigur că Românii le-au cultivat și ei cu osârdie.

Iacă, de pildă Cuhea, prin care a trecut Dragoș, Bogdan și același Sas. Ori Moiseii, care-ți aduc aminte că aici a fost odată reședința de chinezat și că, pe la 1700, Vișeu de jos era sediul Vlădiciei Românești a Maramureșului.”

Redeșteptarea Maramureșului e așteptată și azi.

Sunt debătute, mai departe, unele probleme de teatru românesc căci autorul e unul din cei puțini care și-au sacrificat o bună parte din viață și din avere pentru nobila artă a Thaliei.

Dintr'o istorie a teatrului românesc și a mișcării culturale în această parte a țării nu pot lipsi informațiile din Ana Voileanu, Petre Liciu, Compozitorul G. Șorban, Constantin I. Nottara, profesorul.

Virtuoasa pianistă, prietenă a marului poet O. Goga, Anicuța Voileanu apare într'o gingașe figură.

Luăm cunoștință de artistul dar și de omul Petre Liciu. Câți dintre noi știm că renumitul artist „a candidat ca deputat naționalist, optând la unul din cercurile electorale ale Capitalei, unde se bucura de o imensă popularitate?”

Inimosul gazetar Victor Branice, pentru articolele sale în care pleda cauza Românismului e vârit în închisoarea dela Seghedin. D-l A. P. Bănuț publică o scrisoare de solidarizare cu nobila suferință, în care priete-

INSTANTANEE

Actori pe scenă

Urmărind la spectacolele de cinematograf pe câțiva mari artiști, ca de pildă Carl Ludwig Diehl în piesa „Annelie”, iar mai anii trecuți pe Conrad Veidt în „Studentul din Praga”, apoi pe Paula Wessely și altele, nu mi-am putut închipui decât un singur lucru, acela, că numiții artiști își trăesc pe scenă rolul cu toată intensitatea. E imposibil ca Conrad Veidt să fi putut cugeta și simți altfel în clipele acelea decât eroul interpretat de el. E prea palpabil, prea viu, prea colorat sentimentul ce se desprinde din acțiunile lui, din mimică, din gesturi, ca să fie numai o splendidă imitație.

Artiștii, când îi întrebi, de obicei îți fac mărturisirea aceasta. În realitate însă adeseori se petrec lucrurile altfel. Cei mai mulți dintre actorii de seamă, jucând, își rămân credincioși propriei lor personalități.

Talma de pildă, regele scenei franceze din timpul lui Napoleon, într-o seară după ce jucă o scenă de dragoste din cele mai pasionate, năvăli ca o furtună după culise și trase o sfântă de dojană garderobierului pentru că uitase să-i curețe ghețele. Lucrul acesta îl observase Talma în decursul scenei, când ai fi crezut că acum, acum se topește în focul iubirii.

Coquelin, care într-o tragedie avea să cadă, doborât de durere, în brațele unui amic al său — în poziția aceasta care printre spectatori provocă o emoție adâncă, Coquelin șopti colegului său: „Ai comandat cârnați cu varză pe de seară la cină?”

Vestita artistă franceză Rachel care cu jocul ei minunat fascina publicul mișcându-l până la lacrimă, ducea mare grijă în tot timpul jocului, ca cutele hainei să i cadă frumos și îndată ce observa o cât de mică desordine, o înlătura repede fără să se observe.

Ca să reviu însă la Conrad Veidt, despre care cred că și trăește cu siguranță rolul, citez un exemplu clasic care mântue această credință a mea, dovedind cum realitatea poate aduce teatrului servicii. Exemplul e dat de celebrul actor grec Polus, care jucând în „Electra”, în clipa când avea să deplângă pe fiul său mort, aduse pe scenă urna în care zăcea cenușa propriului său copil.

Ecat. Pitiș

Timoteiu Cipariu, gazetar

de Șt. Manculea

Cluj 12 Dec. 1866

Reverendissime Domine!

Indată după primirea mult stimatei epistole din 9 a. c. m'am dus la Dl. Kirchner, și l-am rugat în privința celor ce ați avut bunătatea a-mi scrie.

El mi-a zis că petițiunea Măriei Tale s'a trimis la Aiud, ca să-ți alături comitele suprem, cu toate acestea însă, din aceasta n'au făcut casus belli, și nu era nice o piedecă dacă era alăturat programul mai pe larg, și era indicată tipografia din Blaj.

În privința concesiunii mai înalte dacă nu se va tipări foaia la Blaj, mi-a arătat par. 12 din legea de presă, în care stă, că redactorul își are locuința în locul unde e și tipografia. Mi-a arătat și cazul analog cu Obert. Pentru el încă s'a cerut concesiune mai înaltă, fiindcă foaia lui se tipărește la Sibiu, și el locuiește la parohie.

După părerea mea toată greutatea întâzierii va fi numai tipografia. Deci te rog scrie la cineva la Aiud, ca să-ți trimită sau expedieze mai curând petițiunea spre completarea defectelor indicate. Dacă vei tipări foaia în Sibiu ar fi bine să ceri în petițiunea viitoare ca sub sperați că vei căpăta concesiunea mai înaltă, să binevoiască înaltul presidiu a-ți da concesiune provizorie din partea sa până la sosirea concesiunii mai înalte, pentru ca așa să poți începe edarea foii cu 1 Ian. a anului venitor. Aici nu-ți va sta petițiunea nice 3 zile, pentru că mă voi duce la Kirchner și-l voi ruga să o expedieze mai curând. Te rog numai să mă înștiințezi. Pe aici vei căpăta prenumeranți. Am vorbit cu mai mulți, și toți abia așteaptă să se prenumere.

— Va urma —

Parc'am plecat

Parc'am plecat c'un țel, c'un gând
Stau, nu mă dumiresc de-a bine,
Un vânt din față mă reține
Pe loc, să n'ajung prea curând.

O fi, n'o fi ce căutai,
Nici înțeleg, nici mi se pare,
Mai știi o singură n'trebare
Mi s'a părut, ori tu erai?

Cotește drumul fără rost
Și pe sub brazi o ia de-a-dreptul
De parcă chipul tău așteptu-l
Să mai răsară unde-a fost

Și când o frunză rotogol
Desprinsă cade înainte,
Aștept să te repezi cuminte
Să și-o anini, în capul gol.

Aurel Marin

— Urmare. —

Răspunsul trimis de Gr. Mihali redactorului „Archivului” a fost acesta:

„Reverendissime Domnule!

Permițând cumcă răspunsul ce vi l-am dat la 15 l. c. în cauza tipării foaiei literare, a fost conceptul D-lui Dr. Bob, ca director și manipulant a tipografiei seminariale, și că la Domnia Sa am avizat și pe D. prof. I. Moldovan pentru ulterioara conțelegere, și prin urmare și raportul acestuia încă a fost după cele auzite dela D. Dr. Bob, drept aceia dacă pe baza acelor pertractări Vi se pare a se putea face un acord cu tipografia seminariale pentru scoaterea foii, Pr. O. Dvoastră, ca unul carele pe deplin cunoașteți lucrările tipografice în genere și în specie, și împrejurările tipografiei seminariale din Blaj, să binevoiți a arăta V. Consistor M. în detaliu și a înfățișa condițiunile acceptate și respective acceptare din ambe părțile fără dămnificarea uneia sau alteia, pe lângă care s'ar putea face legătură scrisă asupra obiectului chestionat.

Eu doresc ca foaia literară să Vă iasă din tipografia seminariale din Blaj, însă modul și condițiunile după cari aceasta să nu se dămnifice, ci să-și aibă procentele amăsurate, nu a le prefige cunoșcătorii de artă tipografică și a le aproba auctoritatea superioară, cu răspundătate în această privință asupra-mi nu iau.

Blaj în 25 Nov. 1866

Greg. Mihali”.

Cipariu la rândul său considerând scrisoarea lui Gr. Mihali ca un refuz de a-i tipări foaia în tipografia blăjană, îi adresează directorului următoarele rânduri:

„Reverendissime!

După ce în scrisoarea de astăzi nu mi-ați răspuns directe la întrebarea mea, ci m'ați mânat (colective) la V. Consistor, pentru condițiunile din partea mea, — mi-se pare că prin această invitațiune mi-ai dat să înțeleg, că nu voiți a trata cu mine în detaliu. Care de este așa, atunci eu, pe lângă toată asigurarea din contră, caută să o iau cum este, adică în loc de negativă, peste tot. Eu mai aștept și astăzi — dacă nu, a mai aștepta îmi va fi peste putință”.

De acum înainte Cipariu va rămâne hotărât să-și tipărească Archivul la Sibiu, în tipografia lui Filtsch, cu care a fost intrat în corespondență asupra acestei chestiuni, încă din toamna anului 1866.

Ostenelele și alergătura lui Maior pe la înalte instanțe ale guvernului, în vederea aprobării cerute de T. Cipariu, i-le împărtășește consilierul de școli canonicului blăjan prin această scrisoare:

nia cea mai trainică își dă întâlnire cu patriotismul cel mai puternic.

Sandt e numele de alintare al lui Alexandru Bogdan, profesorul și literatul brașovean mort în războiul din 1914. Alături de vibrantele pagini ale d-lui Axente Banciu, ni se aduce mărturia pierderii unui suflet de elită.

Oameni de ispravă sunt și Doctorul Titu Perția, protopopul Ion Bercan, frate geamăn cu Popa Tanda al lui Slavici, și compozitorul G. Șorban ale cărui lucrări muzicale zac încă în manuscrise, necunoscute de marele public.

Solicitând un ajutor pentru soția lui I. Pop Reteganul, enumerând cu această ocazie opera acestuia, informându-ne asupra vieții unui Zaharia Boiu sau Mitropolitului Vasile, a lui Iosif Boca sau Vasile Chiroiu, aceeași iscusință o pune scriitorul memorialist.

I. Urban Iarnik, cu capul său de Victor Hugo, este elogiât pentru simpatia manifestată față de poporul nostru. Patru scrisori ale colaboratorului lui Andrei Bărseanu completează în mod

fericit aceste elogii ce nu se cad a fi precupețite.

Cartea se sfârșește cu schițarea maestrului Nottara ca profesor de artă dramatică. D-l A. P. Bănuț este dintre pușinii fericiți foști elevi ai acestuia.

Urmăriți povestea isbutirii în teatru a titanului scenei românești și veți vedea ce însemnează talent și voință de afirmare.

Lecțiile lui Nottara sunt memorabile și, într'un fel, ele ne aduc aminte de lecțiile unui Ion Creangă.

Uneori cuvintele lui Nottara par reproduce aidoma:

„— Vorbește-mi religios, ca un sfânt! Ehe, băiete! Trebuie să ai un grăunte de nebulie ici, sub frunte, ca să devii actor!”

— Păi tu nu vezi deosebirea între aceste două personaje? Imiți întâi vocea gravă a lui „Samson” (cum latră dulăul? ham, ham, ham!)... pe urmă dai în glasul pițigăiat al lui Samurache (hip, hip, hip!)... Păi noi ce facem alta, decât imităm natura?

— Niculescule! Niculescule! Niculescule! Impănează fraza, împodobeste-o cu panaș... pune-i nervi, dă-i damp!

— Măi băiete, instrumentația glasului tău e incompletă... îți lipsește trâmbița... flugelhornul!

Măi omule!... Vocea ta-i uniformă, ca sunetul unui clopot: bang, bang, bang! Plictisește oricât ar fi de sonoră! Mai modulează-ți glasul, s'auzim și clopoțelele: tanga-langa-tinghi-linghi... și p'ala mititelul: clinc, clinc, clinc!”

Cu atare mijloace de exprimare și cu finul spirit de observație, d-l A. P. Bănuț nu putea să dăruiască cititorilor săi decât o nouă carte care delectează și instruește, innobilează și îmbată, apropiindu-ne de câteva din rarele exemplare umane înghițite de neant.

Donăți haine călduroase pentru ostași echipelor speciale, care vă vor vizita la domiciliu în zilele de 29 și 30 August.

PREDICI ÎN PUSTIU

Lacul Bălea

Nu mai există concediu, căci țara este în război greu, dar de o permisiune de o zi nu e prea greu să-ți faci rost ca să evadezi puțin din împărăția grijilor de fiecă zi în împărăția majestoasă a fagilor și jnepenilor.

Postovarul, Piatra mare, Piatra Craiului, Ciucașul, Bucegii chiar sunt munți ce-i poți face din Brașov într-o singură zi — mai ales în ziua lungă de vară — pentru munții Făgărașului însă îți trebuie 2 zile.

Până la Arpașul de jos sau până la Scorei vii cu trenul sau cu mașina, de aci pe jos până la Cârțișoara. Dacă vii cu o mașină o mâni până'n Cârțișoara, căci drumul este bun. Mulți excursioniști de ocazie am văzut că aici își angajează o căruță să-i ducă cei 7 km. până la Glăjerie. Alții, deasemenea dintr'un spirit nu destul de sportiv își tomesc tineri săteni din sat să le ducă ranițele până la casa de adăpost carpatică. Drumul dela Cârțișoara până la casa padurarului de sub munte, mergând tot spre Sud, întovărășit de păraul Cârțișoarei, este o splendidă livada, fără niciun pic de urcuș. E păcat să nu-ți gusti frumusețea, mergând pe jos și ducându-ți singur sacul în spinare.

Dacă te încălzești, cu atât mai bine, căci apa cristalina cu șipotul ei molcom te invită bucuros la o baie răcoritoare și iarba de un verde curat, încântător, la o gustare în liber. Soția și băeșul meu de 9 ani erau nemulțumiți că nu am mai urcat cu mașina până la casa padurarului, dar pe urmă mi-au fost recunoscători, căci pe cât este de frumos drumul pentru picior, atât ar fi de greu pentru mașina pe care o pot conduce pe astfel de drumuri numai cei ce nu au milă de ea.

Rar am putut vedea o urcare așa de lină ca cea dela Glăjerie la lacul Bălea. Pe o aleie încântătoare de pădure pe care te plimbi, parcă nici nu ai face o ascenziune la 2100 metri, până la ultima casă de adăpost a compatrioților sași, faci cu totul 9 ore mergând comod. Dacă ai plecat la ora 1 din Cârțișoara, cum am plecat noi, ești la ora 6 sus, la prima casă carpatică bine amenajată, unde pentru 140 Lei de persoană găsești un pat comod.

Să nu stai însă a doua zi mult în pat. E bine să fii la ora 5 pornit la drum, căci noi plecând puțin cam târziu, abia la 6.30 dimineața am fost — trecând pe lângă faimoasa cascadă a Bălii și traversând căldarea superbă dintre Bălea și Buteanul — la 10 sus la încântătorul lac, concurând ca mărime și frumusețe cu lacul Sf. Ana.

Zăpadă încă pe alocurea, ceață groasă ce plutea neîncetat deasupra capetelor noastre, dar iată o rază de soare: eu profit de această clipe să fac o scufundare în apa superbă a lacului. Ce bine ar fi să rămâi aci o săptămână, să ai timp să treci să vezi lacul Caprei, lacul Căltun, să faci un drum pe muchi până la Negoii sau până la Zărnești. Dar timpul este scurt, la ora 12 cel mai târziu trebuie să te pregătești de plecare, dacă vrei să fii la ora 5 la Cârțișoara. Noi am sosit aci abia la ora 6, căci am dat sus pe munte de bunul părinte Literat, iară în Cârțișoara de părintele ospitalier Ilarie, care și el ne-a reținut o jumătate de oră, așa că numai la 6.30 putem să pornim cu mașina spre Brașov, puțin cam târziu, căci pe la Vlădeni ne-a apucat întunerecul și atunci conducerea la mașină nu mai este o plăcere ci un chin.

Multă lume este contra programului. Eu zic că și o excursie de plăcere să-o faci exact după program și și asta cu ceasul în mână. Dar frații nu se prea acomodează ușor la asta. Conducătorul excursiei însă trebuie să-și impună voința ori îi place cui va ori nu.

Dr. M. Suciu-Sibianu

Citiți cel mai vechiu ziar

Gazeta Transilvaniei

Argumentele unui istoric maghiar pentru vechimea Românilor în Transilvania

de A. A. Mureșianu

Unul dintre cei mai interesanți cercetători maghiari din ultimele decenii este, fără îndoială și d-l Ludovic Kiss de Marjalak, a cărui broșură, intitulată „Anonymul și originea Maghiarilor” și apărută la Miskolc în 1928, nu poate fi trecută cu vederea nici de cel mai serios istoriograf.

D-l Kiss se alătură acelor cercetători maghiari mai noi care, întemeindu-se pe argumentele puternice despre originea turcă a lui Arpad și a năvălitorilor săi, ce ni-le oferă vechile cronici orientale, arabe, persane și turcești și pe rezultatele ultimelor cercetări istorice, arheologice, filologice și antropologice, se văd nevoiți a admite în linii generale vechea teorie a orientalistului Vámbéri despre formarea poporului maghiar din amestecul cuceritorilor lui Arpad cu substratul mai vechi al rămășițelor Avarilor, care s'a păstrat pe șesurile dintre cursul superior al Tisei și Dunăre.

Lăsând la o parte exagerările, în această direcție, ale d-lui Kiss, care încearcă să aducă acest strat de bază al poporului maghiar în legătură cu vechea populație iazigă și sarmată din timpul Dacilor și a dovedi astfel prioritatea față de Români a primilor strămoși ai Maghiarilor chiar și în Transilvania, ne vom opri deocamdată la argumentele, pe care d-sa le invocă în favorul veracității cronicarului Anonym și a așezării mai vechi a Românilor în Transilvania, al cărei început îl pune, ca și istoricul Engel de pe vremuri, în veacul al 8-lea, pe timpul „Intinderii până aici a stăpânirii Bulgarilor”.

„Este astăzi, scrie d-l Kiss, o afirmație cu desăvârșire sterpă că Români s'ar fi strecurat în Transilvania numai pe la începutul veacului al 13-lea și atunci numai în regiunea Făgărașului. Această afirmație nu se mai poate susține din mai multe cauze”.

Și iată care sunt acestea:

Români ca popor de origine „balcanică” nu sunt mai prolifici, decât celelalte popoare ale Europei centrale, ceea ce o dovedesc statisticele. Din timpul de când se face numerotarea populației în Ungaria (veacul al 18-lea), s'a constatat că coeficientul de sporire

al Românilor este chiar cu ceva mai mic, decât acela al Maghiarilor și nu e mai mare ca al Săcuilor. Sporul din trecut al populației românești din Transilvania se datorește deci în mulțimii lor extraordinare, ci faptului că „locuind mai ales în regiuni muntoase ei au fost mai puțin expuși invaziilor tatarice, turcești și germane”.

Din regiunile dela răsărit de Tisa nu ne-au rămas, decât foarte puține documente. Deci „nu se poate afirma decât în mod negativ că în veacurile 11 și 12 aici n'ar fi locuit Români”.

Nume românești întâlnim și la supușii prepozitivei Aradului, amintiți în documentul dela 1203, iar la sfârșitul veacului al 13-lea ei locuiesc „în număr mare” în comitatul Bihorului. La sfârșitul veacului al 13-lea și începutul veacului al 14-lea vedem mulți Români trecând dincolo de Carpați din Făgăraș și Maramureș, iar în veacul al 14-lea întâlnim „sate curat românești” în regiunile Turdei și Clujului.

Trebue deci să presupunem că Români au fost așezați aici înainte de regele Stefan cel Sfânt. Români, aparținând bisericii greco-răsăritene, nici n'ar fi fost lăsați să se așeze mai târziu în țară.

Pe harta localităților care plăteau la 1330 dijma papală bat imediat la ochi numeroasele Pete albe din regiunile Românilor, Pete pe care nu le găsim în regiunile Slovacilor catolici.

În veacurile 13 și 14 se amintesc în documente numeroase biserici și mănăstiri greco-răsăritene.

Numeroasele numiri geografice slave ale Transilvaniei, păstrate de Români până astăzi, datează din epoca stăpânirii bulgare aici, (veacurile 8 și 9). Cu prilejul cercetărilor parțiale minuțioase „Datele magistrului P. (cronicarului Anonym) relative la geografia și etnografia Ungariei din timpul descălcării s'au dovedit a fi mult mai autentice decât au crezut și cel mai mari apreciatori ai lui din trecut”.

Cu excepția originii numirilor geografice slavo-române „din epoca bulgară”, care din argumentele de mai sus ar putea fi înfrântă?

Pacea granițelor noastre

de I. Bozdog

Continuare din pag. 1-a

poporului român, a trăit adânc în el spiritul național, dorul de libertate și spiritul războinic — subliniază susnumitul ziar — arătând aportul esențial ce-l aduce poporului român, nu numai de dragul unei alianțe și prietenii, ci, și pentru asigurarea granițelor sale.

Aceasta este adevărata explicație a totalei abnegații cu care ne asigurăm hotarele din spre răsărit, căci ne dăm seama că oricât de curând va fi distrus bolșevismul, totuși pentru neamul nostru va rămâne ca o vie realitate însăși ființa poporului rusesc, care țarist, comunist sau sub altă formă, va urmări ideea de expansiune și cutropire a Europei Centrale și de Sud, iar partea esențială a acestui pământ o formăm noi.

În viitoarea ordine europeană ne va reveni deci nouă sarcina ca pe teritoriul din vârful Carpaților până la Marea Neagră și în bazinul apelor dintre Nistru și Bug să fim zidul de apărare și a propriei noastre moșii și a întregii Europe. Eforturile comune de azi în zdrobirea comunismului vor trebui deci în chip firesc să se prefacă în zidul de apărare al întregii civilizații. Pentru siguranța tuturor granițelor noastre ingenunchierea comunismului va exclude trezirea poftei de așpire și a altor dușmani.

Este deci firesc să privim și să înțelegem așa prețul sacrificiilor noastre de astăzi și ori cine și le-ar închipui altfel se va înșela amarnic, căci „dorul de libertate și simțul național trăiesc adânc în poporul român”.

Mai mult, ele sunt trăsătura esențială a sufletului românesc, fără de care rostul existenței noastre s'ar pierde aici. Și ca popor latin și ca putere biologică de înmulțire și ca spirit războinic, neamul nostru are astăzi rolul de primul între primele neamuri de pe glob.

Inchegarea și prefacerea țării noastre într'un bastion puternic de razim al viitoarei păci și siguranțe europene, iată care este scopul ultim și al nostru și al celor care înțeleg să asigure trănicia viitoarelor granițe ale neamurilor lumii.

**Ziua Ostașului, Ziua Națiunii,
Donăți imbrăcăminte pentru soldații de pe front.**

Mere căzute

și cu vagonul cumpără
„H E S S” S. A. Brașov
Strada Cuza Vodă No. 3.

Dor de saț

de Dragomir Nichifor

*Firtel de rozmarin,
Du-mă, doină, cântec lin,
Du-mă iar la mine 'n sat
Să văd pluguri la arat,
Să privesc pe câmp, la noi,
Cum pasc turmele de oi,
Fete cu pelin la brâu
Secerând vara la grâu,
Cum trec seara pe la muncă
Hăuind flăcăi prin lunci,
S'aud cântec de caval
Și tălângi sunând pe deal.*

*Mult mie drag și mult mi-e dor
De poiana cu izvor;
Mult mi-e dor și mult mi-e drag
Să privesc seara din prag,
Peste grădina cu flori,
Cum plutesc pe sus cocori...
Du-mă, doină, cântec lin,
Firtel de rozmarin.*

**Brașoveni! Datoria sfântă a
fiecăruia este ajutorarea soldaților
cu imbrăcăminte.**

Vizite canonice Arhieresti

☩ Duminecă, 9 August, I. P. S. Sa Dr. Nicolae Bălan Mitropolitul Ardealului a făcut o vizită lagărului de prizonieri dela Vlădeni, Jud. Brașov.

La ora 9^{1/2} înaltul Ierarh, însoțit de d-l profesor Dr. Liviu Stan dela Academia Teologică din Sibiu și Arhidiaconul I. Circov dela Arhiepiscopie, a fost întâmpinat la intrarea lagărului de d-l Colonel I. Nițescu, Comandantul lagărului, Pr. Oct. Chehaicuc, confesorul lagărului, Pr. Alex. Florea, parohul Vlădenilor, toți ofițerii și reprezentanții autorităților din parohie.

La altarul improvizat în fața marelui cruce din mijlocul lagărului, I. P. S. Sa a servit Sf. Liturghie arhierescă în limba rusă. Răspunsurile liturgice au fost date de corul prizonierilor.

La sfârșitul Sf. Liturghii I. P. S. Sa a ținut o prea frumoasă cuvântare care a fost tălmăcită pe înțelegerea prizonierilor de P. Arhidiacon Circov. A împărțit apoi personal la fiecare prizonier din lagăr câte o cruciuliță, evanghelia lui Matei în rusește și alte cărți de rugăciuni, spre marea și deplina mulțumire sufletească a prizonierilor, care toți se grăbeau să primească Arhierescă binecuvântare.

S'a întreținut apoi îndelung cu prizonierii și ostașii de pază din întreg lagărul, binecuvântându-le masa și vizitând toate încăperile: capelă, spital, bucătărie, dormitoare etc.

La ora 1 I. P. S. Sa a venit în parohia Vlădeni, vizitând comandamentul lagărului din palatul școlii primare, precum și biserica.

În frumoasa biserică, unde erau adunați toți credincioșii parohiei, I. P. S. Sa a ținut o înălțătoare cuvântare ascultată de toți cu mare bucurie.

Împărțind cărți de rugăciuni și cruciulițe, I. P. S. Sa s'a întreținut îndelung cu copilașii și credincioșii, care erau deosebit de bucuroși de părinteasca dragoste a celui mai luminat părinte sufletească al lor.

Masa a fost luată în casele P. C. Părinte al parohiei, Al. Florea, inspectându-se totodată și oficiul parohial.

După masă la ora 4, I. P. S. Sa s'a întors la o altă secție din lagăr, unde s'a săvârșit sfințirea apei și împărțit și acelor prizonieri cruciulițe și cărți de rugăciuni.

La ora 6^{1/2} I. P. S. Sa, deplin mulțumit de cele constatate, s'a întors dela Sf. Mănăstire dela Sâmbăta de sus.

Cor.

Se caută pentru imediată angajare față sau femeie pricepută la toate. Adresa Dr. Cornel Voicu, str. Dr. Marinescu 7. (Prin str. Mareșal Prezan).

Dactilografă caută pentru imediată angajare Cancelaria Dr. CORNEL VOICU, adv. Str. Regele Mihai 13.

CRONICA Sportivă

Foot-ball

Germania—România 7:0 (1:0)

La Beuthen, echipa reprezentativă a României, a fost învinsă la scor de echipa Germaniei cu 7:0 (1:0).

Echipa română nu a putut rezista decât o singură repriză atacului german, care de data aceasta a funcționat excelent, punând în imposibilitate apărarea română. La acest match au asistat peste 55.000 spectatori.

Venus—Gradjansky 3:3

În prima zi a turneului făcut de Venus la Zagreb, rezultatul a fost pe merit egal.

Gradjansky—Venus 7:1 (4:1)

A doua zi a turneului, Venus din cauza marelui efort depus în prima zi, a fost învins categoric la susnumitul scor.

În cadrul turneului simbolic care a avut loc în Capitală, la care a luat parte Victoria din Cluj, onoarea și fala sportului clujan, rezultatele au fost următoarele:

Sâmbătă 15 August 1942

F. C. Rapid—Victoria—Turda 4:1
Victoria—Cluj—Un. Tricolor 1:1

Duminecă 16 August 1942

Un. Tricolor—Victoria—Turda 2:0
F. C. Rapid—Victoria—Cluj 2:1

Cu ocazia acestor matchuri, echipele oaspe au primit câte-o cupă simbolică, iar Victoria din Turda a primit o cupă în plus, grație jocului cavaleresc ce l-a arătat.

La Brăila, în cadrul „Cupei Unirea”, a avut loc un match de foot-ball între echipele de juniori București—Brăila. Rezultatul a fost 3:1 (2:1) în favoarea bucureștenilor.

Clasamentul turneului simbolic este:
1. F. C. Rapid 4 puncte
2. Un. Tricolor 3 „
3. Victoria Cluj 1 „
4. Victoria Turda 0 „

Arb. București—Arb. Brașov 2:2 (2:1)

La Brașov, în ziua de 15 August a. c. pe stadionul Metrom s'a disputat matchul tradițional între cavalerii fluerului din București și Brașov.

Cu toată superioritatea bucureștenilor, rezultatul a fost egal. Punctele au fost marcate de: Cruțescu, Trandafir pt. oaspeți, iar Dove și Bârlea pt. gazde. S'au remarcat: Mitran, Dumitrescu, Cruțescu și Ioachim pt. București, iar Tancul (Puiu) Melchior, Lungu și Bârlea pentru Brașov. Vom mai reveni.

Locomotiva—A. S. Voina 2:1

Pe stadionul Metrom, s'a disputat un match amical între susnumitele echipe, care s'a terminat cu rezultatul de 2:1, în favoarea Locomotivei, care datorită sârguinței depuse de antrenorul echipei Iftimie, echipa dovedește roade bune.

No. 1994/1942

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 7642/1942 a judecătoriei de ocol Brașov în favorul reclamantului Iosipescu Ștefan repr. prin avocatul Aurel Oancea Brașov pentru încasarea creanței de 100.000 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 20 August 1942, orele 16—17 p. m. la fața locului în Brașov, Str. Cicio Pop No. 26, 27 și 29, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară dulap combinat, mașină de cusut și diferite mărfuri din prăvălie în valoare de 56.048 lei. În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Brașov, la 13 August 1942.

Portărel,
Indescifrabil.

Informațiuni

Solemnitatea dela Uzinele Metrom

Intr'un cadru solemn și festiv a avut loc în ziua de 16 August sfințirea unei troițe, ridicată în amintirea membrilor comunității uzinelor Metrom și Farola, morți în războiul pentru reînțregire.

Insemnătatea piosului act a fost subliniată de către părintele protopop N. Stinghe. Au mai vorbit d-nii N. Gologan, primarul municipiului și George Sorescu, directorul Uzinelor. Ministerul Muncii a fost reprezentat prin d-l secretar general Dr. Sergiu Băcescu.

Programul artistic, admirabil executat de personalul întreprinderilor, a dovedit ce poate realiza o conducere însuflețită.

Pentru această activitate demnă de relevat se cuvine numai laudă d-lui director George Sorescu.

Parte mare din muncitori fiind refugiați, toate regiunile Transilvaniei noastre și-au adus prinosul de recunoștință față de camarazii căzuți pe câmpul de onoare, pentru slava patriei și asigurarea dreptelor hotare românești.

Schimbări ministeriale

D-l profesor I. N. Fințescu, decanul facultății de drept din București a fost numit ministru al Economiei Naționale.

D-l ministru I. Marinescu a trecut la departamentul Justiției.

Eliberarea titlurilor Imprumutului Reînțregirii

Ministerul de Finanțe, reamintește subscriitorilor la Imprumutul de Reînțregire din 1941, că titlurile ce se cuvin pentru subscripțiile făcute până la 25 Martie 1942, au fost remise pentru distribuție ghișeele de subscripție.

În cazul că titularii chitanțelor de subscripție nu se vor prezenta până la 20 August 1942, ca să ridice titlurile dela ghișeele de subscripție (Administrațiile Financiare, Percepțiile fiscale, bănci etc.), imediat după 20 August 1942, titlurile neridicate se vor consemna la Cassa de Depuneri și Consemnațiuni pe contul subscriitorilor care vor avea de suportat taxele de conservare.

Se aduce la cunoștința celor interesați că seria III-a de curs pentru obținerea Permisului de Conducere de automobile, începe la data de 1 Oct. 1942.

Inscrierile la Școală, Str. Spitalului Militar Nr. 7 Brașov se primesc de acum și se închid la 10 Oct. 1942 primindu-se numai elevi care au împlinit vârsta de 17 $\frac{1}{2}$ ani. Taxa școlară este de lei 7000 (șapte mii) fixată prin decizia Ministerială Nr. 74 publicat în Monitorul Oficial Nr. 93 din 22 Aprilie 1942, sumă ce se poate plăti și în rate.

Primăria comunei Prejmer

Județul Brașov. — Plasa Hărman

No. 2425/1942.

Publicație de licitație

Primăria comunei Prejmer, aduce la cunoștință că, prima licitație ne dând rezultate, va ține a doua licitație în ziua de 22 August 1942 ora 9 dim. în localul primăriei pentru darea în întreprindere a lucrărilor de instalație de apă, scurgere și montarea obiectelor sanitare la baia comunală.

Valoarea lucrării după deviz este de 255.000.

Licitatia se face cu oferte închise și sigilate.

Condițiunile de licitație, devizul și caietul de sarcini se pot vedea în cancelaria notarială.

Condițiunile Art. 88—110 din L. C. P. se vor respecta în tocmai.

Prejmer, la 13 August 1942

Primar, Notar,
Ioan Batschi Aurel Dogariu

Cronica Războiului

Omagiu Marinei Române

de Mardare Mateescu

Zilele trecute a avut loc obișnuita sărbătorire anuală a Marinei Române și pe lângă reținutele e-logii aduse de către posturile noastre de radio și gazetele românești, posturile germane de radio au reprodus o notă de omagiu cu următorul cuprins:

„Marina română sărbătorește ziua ei. Presa germană subliniază cu această ocazie că Marina română, cu toate că a fost inferioară în ce privește numărul vaselor față de flota sovietică din Marea Neagră, a săvârșit totuși acte de mare bravură. Această vitejie a fost recunoscută după cucerirea Sevastopolului și în comunicatele înaltului comandament al forțelor armate germane. Mulți marinari români, ofițeri și mateloți, poartă astăzi decorațiuni germane. În numele Fuehrerului, Marina română a fost felicitată și de un reprezentant al armatei germane“.

Iar în ziarul „Voelkischer Beobachter“, într'un articol închinat aniversării marinărești a României, găsim aceste pasagii:

„Serviciile, pe care Marina română le-a adus în acest războiu, au fost incomparabile și neașteptate. De exemplu, în timpul bătăliei dela Charkov, marina românească a transportat cu disprețul vieții, mii de tone de material de războiu până la confluența Niprului, contribuind astfel în mod hotărâtor la înlăturarea primejdiei și obținerea victoriei“.

Trebue să vedem în aceste cuvinte elogioase, nu bunăvoințe de circumstanță, față de un aliat mai puțin dotat, ci recunoașterea sinceră a unor caracteristici, care au creat tradiție în rândurile marinarii noastre, fie dela Marina militară, fie din Marina comercială. Pentru că astfel de cuvinte, se adresează sau atunci când voești să în curajezi pe un slab de fire, sau când te afli în fața unor acte de un curaj și de o energie excepțională. Și n'avem nici un motiv să socotim pe marinarii români ca pe niște luptători slabi din fire, când stă mărturie cronică a șase decenii de exemplară atitudine a acestor marinari.

A spune că Marina noastră a dat un examen în acest războiu, ar fi iară prea mult spus. Marina noastră a dat doar încă un examen, unul din cele mai grele și reușite ei în împrejurările de față adaugă un nou mănunchiu de raze la nimbul ei de glorie.

Căci, Marina României, ca și celelalte arme combatante se bizuie pe elemente de elită și se

sprrijină pe tradiția unor luptători de rasă, care dela marginile Dunării românești și pe întinsul Mării Negre, dela porțile Mării Negre până în negurile Mării Nordului și pretutindeni unde destoinicia marinărească e pusă la probă, au dat dovadă de vigoare, de minte luminată și de stăpânire a tuturor piedicilor. Flota noastră a fost totdeauna modestă, față de flotele puternicilor vecini „sau oaspeți cu care s'a întâlnit. Dar pe navele noastre s'au format mereu alte și alte generații de mateloți dintr'o bucată, care din aceste modeste unități au făcut tot atâtea glorioase cetățui plutitoare ale forței de creație românești.

Noi n'am avut niciodată amirali fără flotă, ci mai întâi ne-am creat flota și această flotă ne-a creat amirali. Nici nu ne-am trâmbiat virtuțile de stăpânitori ai mărilor, dar ori unde a apărut un vas românesc și a pășit un marinar român, el a fost primit cu un sentiment de stimă și admirație. Și pretutindeni unde se prezenta un marinar român pentru a-și oferi serviciile, el era primit cu brațe deschise.

Aceasta este Marina cu care am pășit în războiul de azi și pe nimeni dintre noi nu-l miră faptul că ea se încarcă de glorie. Ne umple numai de mândrie și de sinceră stimă, felul cum un aliat atât de puternic, ca Germania; un aliat cu o marină atât de bine dotată, ca a Marelui Reich, recunoaște capacitatea flotei noastre „inferioară ca număr față de inamic“, dar superioară în combativitate și neprețuită în foloasele pe care le-a adus cauzei comune.

Aniversarea Marinei românești în plin războiu și după intrarea în cel de al doilea an de campanie plină de greutate, găsește flota noastră intactă, cu un moral ridicat, cu același constant spirit de jertfă și cu activul îmbogățit de noi trofee. Dacă armata noastră de uscat n'a desmăntat tradiția de glorioasă vitejie românească, viguros călă în atâtea veacuri de încercări, Marina românească a ținut să dovedească lumii, că pe apă, în văzduh, tot atât ca și pe pământ, Românul știe să fie stăpân al împrejurărilor și știe să învingă orice piedecă.

Odată mai mult, nădejtile noastre cresc în intensitate și ne dau siguranța unei dăinuirii în deplină integritate națională, stăpâni pe apele, pe cerul și pe pământul nostru, care au plămădit un neam cu rosturi veșnice.

Situația pe fronturi

Frontul din răsărit. Înaintarea germană

După marile bătălii dela Charkov și Rostov, care au marcat începutul ofensivei de vară germane, înaintarea germană cu centrul la Rostov s'a desfășurat în forma unui evantai, ale cărui extremități din afară se sprijină astăzi pe localitățile Calaci, la mică distanță de Stalingrad, Kotelnikovo, la

Sud de Stalingrad, Elista, la 300 km. de Astrahan, Piatogorsk, aflat la mai puțin de jumătate a drumului până în regiunea petroliferă și industrială Grozny, Armavir—Maikop, care stăpânesc intrarea importantă trecători spre porturile dela Marea Neagră și Krasnodar, important el însuși, dar mai important prin facultatea ce o oferă înaintării germane de a obține cale liberă de-a lungul litoralului Mării Negre.

Trebue menționată înaintarea efectuată de Germani până la Elista, situată la numai 300 km. de Astrahan, port la gurile fluviului Volga și în direcția legătură cu Marea Caspică. Stăpânirea acestui sector de către Germani poate aduce cu sine o fază cu totul deosebită în actualul războiu din răsărit, atunci când trupele Reichului ar dispune de capacitate de mișcare pe apele Mării Caspice. Comunicatele ne arată, că în acest sector lungile coloane de tancuri și camioane germane înaintază pe un teren în adevăr asiatic, pe lungi cărări care până acum n'au fost folosite decât de către caravanele de cămile și cai. Recunoașterile aeriene germane ar fi stabilit că nu există nici o concentrare de forțe sovietice între Elista și Astrahan. Singurele greutăți vor fi aprovizionarea cu apă, combustibil și munițiuni.

Luptele dela Rjew

La Rjew, de unde generalul german Strauss amenință mereu Moscova, Rușii și-au reînnoit asalturile lor, sprijinite de tancuri, din care au pierdut însă un număr foarte mare.

Asupra luptelor dela Rjew un reporter german scrie că „ploaia a transformat tranșeele și pozițiile în adevărate mocirle, soldații sunt supuși astfel la eforturi supraomenești și după bombardamentele artileriei, de o violență neobișnuită, Rușii atacă de 48 ore. Un val neîntrerupt de oameni și material este asvârlit împotriva liniilor noastre. De 48 ore infanteria noastră ține piept furioaselor atacuri și se apleacă sub ploaia de bombe. Oamenii sunt uzi până la piele“.

Această descriere datează din 2 August și dela această dată luptele n'au scăzut în intensitate, ci dimpotrivă, după cum arată ultimele comunicate, sunt încă violente. Cu toate acestea, trupele germane continuă să reziste cu succes.

Alte lupte violente sunt anunțate în același sector, la Est de Wiasma.

În sectorul central se semnalează atacuri sovietice la Orel, Briansk și regiunea lacului Ilmen.

Tulburările din India se înfînd

Ultimele telegrame în legătură cu evenimentele din India, arată că situația de acolo nu numai că nu se liniștește, dar tulburările iau proporții tot mai mari. Știrea morții secretarului lui Gandhi, Maradev Desai, a produs o nouă emoție, existând credința că el a fost asasinat de Englezi. Mai multe halte de cale ferată au fost incendiate, iar o bancă și oficiul postal din Nagpur au fost devastate. Noi și violente încăerări au avut loc la Calcutta. Rebelii hinduși întrebunțează grenade și alte arme de foc. Un general englez și alți ofițeri au fost loviți de mulțime, cu pietre.

Reacții germane împotriva atacurilor aeriene engleze

O formațiune mixtă de avioane engleze, care înaintase până la estuarul fluviului Escaut, a fost interceptată de vânătorii germani. Formațiunea engleză a trebuit să facă de urgență calea întoarsă.

Apărarea antiaeriană germană și vânătorii aeriene germani au împrăștiat și doborât o unitate aeriană engleză care încercase să pătrundă peste Canalul Măneci. Escadrila inamică a fost luată sub foc încă de pe când se afla deasupra mării. Trei avioane „Spitfire“ s'au prăbușit în mare, iar formațiunea risipită s'a reintors spre litoralul britanic.

Redactor responsabil
ION BOZDOG